

YeiST

“Kılıcın Öyküsü” serisi, Ara Öykü

Tolga ELİGÜL

YeiST – Kılıcın Öyküsü (Ara Öykü)
Copyright © 2018, Tolga ELİGÜL

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

www.kilicinoykusu.com

Geçmiři hatırladığın kadarıyla,

kendini YAŞAMIŞ sayarsın...

Önsöz

Serinin ara öyküsü olarak yazılmış bu eserde yer alan kişiler ve olaylar, esinlenerek hikaye edilmiştir. Fakat kişileri ve olayları birebir yansıtmamaktadır.

Eğer herhangi bir sorunuz olursa, aşağıda yer alan iletişim bilgileri aracılığı ile sorabilirsiniz.

E-posta : kitap@kilicinoykusu.com

Web : www.kilicinoykusu.com

Yeist başı önünde olsa da; arada bir başını hafifçe kaldırarak ilk kez geçtiği sokaklara, ilk kez şahit olduğu giysilere ve tek bir ustanın elinden çıkmış gibi görünen, birbirinin aynı duvarlara bakıp ilerliyordu. Şu sarımtırak şehrin bir baharat kokusu vardı. Bu koku duvarlardan, topraktan, havadan, nefesten bile gelmekteydi. Bu baharatla yoğrulmuş koku, bir yaradanın imzası gibiydi. Her gittiği yerde bu gelirdi aklına, yavaş yavaş bunu bir teorisi olarak kabul etmeye de yaklaşmaktaydı. Baharat yaradanının eseriymiş mesela bu bölge, kendi doğduğu yerler kaya yaradanının eseriymiş mesela, yaşayanların karakterinde bile vardı bu izler. Yaradanı sıyrılmış yerler bile görmüştü, nasıl bir çılgınlıktı oralarda hayatta kalabilmek, deliler bölgesi dese az kalırdı.

Koltuğunun altında sıkı sıkıya sardığı kağıtlar, rulo haline getirilip kenevir ile bağlanmış halde olduğundan düzenli durmaktaydı. Onların dağılması, birçok kez gelse de hep birbirine benzeyen sokaklarda kaybolmaktan daha sıkıntılıydı.

Yeist, ailesi ile birlikte büyümüş ve sevilen bir çocukluk geçirmişti. Babası iyi bir hububat tüccarıydı, varlıklı sayılırlardı. Annesi o dönemde genelde olduğu gibi, Ev hanımıydı. Arada bir amcasının yanına İdham'a gitmiş; burada ünlü hocalarla uzun zaman geçirmişti. Hocalar derken, bir şey öğrenmiş miydi? Evet. Hayır. Çok şey. Hiç bir şey.

Amcası odun tüccarıydı, seneler boyunca yanında odun toplamış, akşamları ise onların anlattıklarını dinleyerek

uyumuştı. Onu bu uyku öyküleri büyötmüştü. Bu yaşa kadar gelse de bıkmayacak öyküler vardı.

Dışardan bakınca, yürüyüşünden bir hedefe gittiğini, ancak uzun süreli takipte anlamaktaydınız ama genel olarak arada bir sağa ya da sola yalpalayan sarsak bir yürüyüşü vardı. Yorgunluktan değildi bu yürüyüş, düşünüyordu Yeist; ne söyleyecekti, nasıl söyleyecekti, kafasında bin bir soru vardı. Daha on iki yaşındaydı, hocalarının öğretilerini dinliyor, anlıyor ama bu ona bir türlü yetmiyordu. Kendi soruları bunlardan fazlaydı, yaşıyla alakası olsa da olmasa da düşünme yeteneğinin bir kapasitesi olduğuna emindi. Nasılsa her şeyi bilemeyecekti ama anlamalıydı; aksi takdirde kabul etmiyordu hiçbir söyleneni, aklı.

Bu düşüncelerle geldi büyükçe, demir kapının önüne. Zaten çok çelimsiz olan bedeni bu dev kapının önünde daha bir küçük görünüyor olmalıydı. Bu düşünce onun belini biraz daha büktü, biraz daha küçüldü Yeist. Kapıyı vurarak, aralığın daha fazla açılmasını bile istemeyip, zor sığıdığı aradan önce kafasını geçirip, sonra vücudunu biraz zorlayarak attı içeri. Görenler aciz diyebilirdi, kendince kendi işini kendi görürdü.

Genişçe bir alan vardı içerde. Çatı sayılacak yerde duran büyük keçeler, birbirine dikilerek, örtölmüştü. Birkaç yerin ışık girsin diye bilerek açılmış olduğu belli oluyordu, bu tür açıklıklar daha nizamlıydı; buna örnek olarak ortadaki dört açıklığı sayabilirdiniz. Bazılarının ise dikişleri çözüldüğü için duran

açıklıklarla karışarak içeriye ışık sağlıyordu. Işık dediğim koca alan için yedi/sekiz huzmeydi sadece. Arada, nargilelerden çıkan dumanlar bu huzmelerden geçerken içeriye esrarengiz ama keyifli bir sır katıyormuş gibiydi. Kendi gibi genç öğrencilerin yanından çarpmamak için uğraşarak geçip en uçtaki eğitime/hocasına doğru yaklaştı. Artık düşünmek için çok geçti, diline düşen her kelimeyi serbest bırakmak için ağzını açtığında, ondan önce davranan hocası konuştu;

“Yeist. Değil mi?”

“E. Evet” dedi şaşkınlıkla. Bundan sonra o yarım yamalak bir araya getirmeyi düşündüğü tüm cümleler, kelimeler dahi yok oldu. Hep ilk konuşmayı düşündüğü için bir kenara dursun, asıl şaşırtan isminin bilinmesi yani tanınmasıydı. İsmi bilecek bir hoca olduğunu hiç tahmin etmemişti.

“Artık gelme”

“Gelme” sormuyordu, onaylıyordu.

“Buradaki gençlere bak”

Hocasının sözüyle, dönüp az önce rahatsız etmemek için dokunmamaya çalıştığı genç öğrencilere baktı. Tekrar hocasına dönerken, aynı ses tonunu tekrar işitti;

“Bunlar öğrenmeye geldiler, sen öğrenmeye gelmiyorsun. Bundan sonrası sadece senin içinde; artık bolca düşün artık yalnız başınasın” dedi ve bulunduğu yere oturarak gözlerini kapattı. Geçen kısa sürede konuşulan konuları düşünürken hocasına bir umut tekrar baktı. O kadar dalmıştı ki, “acaba hiç gerçekleşmedi

mi?” aralarındaki konuşma diye düşünmekten de alıkoymadı kendini.

O da mı yalnız başınaydı acaba?

Düşünüyor muydu?

Gitmeli miydi?

Yanına mı oturmalıydı?

Bir şey diyemedi, büyük olasılıkla demesi beklenmiyordu zaten. Geriye döndü, öğrencilere baktı, tekrar çarpmamak için adımını dikkatlice attı ama birden içerdeki tüm ışık sönmeye, göz gözü görmeyecek hale gelmeye başladı. Gözü mü kararıyordu, bayılacak mıydı? Yoksa burası içindeki ışığı mı kaybediyordu? Her ne oluyorsa olsun gene de düşmekten çok, etrafındakileri rahatsız etmekten daha çok çekindi.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama ışık tekrar gelmeye başladığında bir kafilede yürüdüğünü gördü. Kafiledekilerin kıyafetlerine bakılırsa, evine dönüş yolunda olmalıydı. Ne ara katılmıştı kafileye yoksa İdham’a hiç gitmemiş miydi? Bunun gerçek olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Kafileden ayrılarak en yakındaki kum tepesinin üstüne doğru koşmaya başladı. Kimse “Dur! Nereye gidiyorsun?” demiyor, uzun yollarına devam ediyorlardı. Böyle çılgınlıklara alışmış olmalılardı koskoca çölün ortasında.

Tepeye zor bela varınca, önce geldikleri tarafa baktı. Sadece kum tepeleri görünüyordu, ne bir ev ne bir ışık. Sonra gittikleri tarafa baktı. Burası da aynıydı, günlerdir yola çıkmış olmalılardı

ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Büyük bir hayal kırıklığı içinde ayağını sürüye sürüye tepeden inerken, kafileye yan taraftan gelen kalabalığı ve haykırışlarını duydu. Daha önce hiç görmemiş olsa da çöl haydutları olmalıydı bunlar. Onların korku hikayeleri de çocukluğunun bir bölümünü oluşturmaktaydı, anlatılan hikayeleri duymuştu. Anlatılan hikaye sadece bırakılan cesetlerdi, yaşayan kimseyi bırakmadıkları için anlatılanlar sadece olmuş olabilecek tahminlerdi. Mesela bağırışlarla saldırımaları, ola ki kurtulursa –ki kurtulamayacağına emin olmasını sağlayacak kadar iyi dinlemişti- bu bağırış önemli bir ayırt edici unsur olacaktı. Bir de, sanki yüzlerinin sol taraflarında bir siyahlık vardı hepsinin.

Ahhh bir yaşasa...

Aşağı inerse bir şey yapamayacağını biliyordu, gerisin geri kaçsa zaten yaşatmazlardı; çabuk karar vermeliydi ve kararını verdi; teslim olacaktı, belki rehin alırlar hatta babasından fidye isterlerdi. Onu da duymamıştı daha önce ama tek çıkar yol diye düşünüyordu bunu.

Fakat ellerini havaya kaldırarak yavaş yavaş aşağı inerken, aşağıdakilerin kılıçtan geçirildiğini görünce, verdiği kararın aksine, ayakları titremeye başladı. Az sonra ise vücudunu taşıyamayacağını hissetti. Gayri ihtiyari kuma yüz üstü bıraktı kendini, bilmiyordu ne olacağını, belki öldü sanırlardı. Her taraf kum olduğundan sadece kılıçların şakırtısını ve çığlıkları duyabiliyordu, yanına biri gelse, onu dahi duyamayacaktı.

Bir süre sonra, ne kadar sürdüğünü bilmediği bir süre sonunda haykırışlar kesildi; bundan bir süre sonra da kafasını kaldıracı. Gerçekten de onu görmemiş olmalıydı, hareketsiz duran bedenlere bakılırsa tek yaşayan kendi olmalıydı. Gene de inerek kontrol etmeye gitti, kendi gibi bilerek ya da bilmeyerek yatan biri var mı diye. Kumun üstünde sadece ölü bedenler vardı, ne bir deve ne de yiyecek/içecek.

İşte şimdi düşüncecek bol bol vakti vardı. Fakat aklındaki bin bir soruyu düşünmektense buraya nasıl geldiğinde takılı kalmıştı. Ölü bedenler pek rahatsız etmedi onu, ne yaptığını bilmediği için ne yapacağını bilemiyordu. İki seçeneği var gibi görünüyordu ya geri gidecekti İdham'a doğru ya da evine doğru. Hangisine yakın olduğunu bir bilse, her şey daha kolay olacaktı. Gene de sanki İdham'a dönmeyi daha mantıklı buluyordu. O kadar da kendimden geçmemişimdir diye düşünüyordu. Birkaç kum tepesi sonrası İdham'dır zaten. İzlere bakılırsa haydutlar da kafilenin gittiği tarafa doğru gitmiş görünüyordular. Birden iz sürücü mü kesilmişti?

Hayır. Zorda kalınca, daha önce farkında olmadığın bilgiler ortaya çıkıyor olmalıydı.

Bunun zıttı olan düşüncesi de; haydutların İdham'a bu kadar yakinken saldırmayacağıydı.

İlk düşündüğü doğrudur fikri ağır bastı, geldiklerini tahmin ettiği yöne doğru yola koyuldu. Yanına sadece kağıtlarını aldı, işine yarayacak başka bir şey bulamamıştı. Birkaç saatlik yürüyüş

sonrasında, keşke gene hiç hatırlamadığım bir an olsa ve kendimi İdham'da bulsam diye düşünmeye başlamıştı bile.

Bir gün daha böyle geçti yavaş yavaş kendini kaybettiği kısa süreler yaşıyordu. Bu gelgitler sırasında müzik sesleri duydu. Silkindiğinde ise hala sadece kumlar vardı. Bir süre sonra tekrar müzik sesi duyunca kafasını kaldırıp, sesin geldiği en yakın kum tepesine doğru sürüne sürüne ilerlemeye başladı. Ölmeden önceki o mutlu an mıydı acaba? Bunu da duymuştu. Çölde ölenlerin duyduğu, gördüğü farklı hislerden bahsedilirdi.

Müziğin geldiğini düşündüğü kum tepesine zor bela vardığında diğer tarafı çok net olmasa da görebiliyordu. Tam seçemiyordu ama büyükçe bir grubun ateşin başında çember kurmuş şarkı söylediği anlaşılıyordu.

Bu bilinçli hali çok sürmedi, yüzünde gülümsemeyle tepeden tek bir adım atabildi, ikinci adımda daha fazla dayanamayarak aşağı kadar yuvarlandı. Aşağıda şarkı söyleyen grubun ise gelen sese kılıçlarını çekerek döndükleri hayal mi, gerçek mi emin olmadığı bir sis içindeydi.

Ateşin başındakilerin gördükleri, ölmeye yakın genç bir çocuktü. Hemen genci alıp suyla dudaklarını nemlendirdiler, gözündeki çapağı sildiler ve dinlenmesi için bir yer açtılar.

Yeist gözlerini açtığında daha iyi hissettiğini düşünüyordu. Taa ki kendisine yardım eden grubun kafiledelikleri kılıçtan geçiren haydutlar olduğunu anlayana kadar. Hepsinin sol elmacık

kemiğinden şakağa doğru çıkan dövmeleeri vardı. Bu şoku yaşarken tekrar bayılmıştı bile.

Ne kadar süre geçtiğini bilmeden gözlerini açtığında, çevresinde haydutlar olduğunu bildiği için geri geri kaçarak bakınıyordu çevresine ama bir türlü gidemiyordu. Bir yere mi bağlamışlardı acaba derken çevresindeki kadınları gördü. Ne işi vardı bu kadınların haydutların arasında diye düşünürken acıyordu onlara. Demek onları da köle olarak kullanıyorlardı, kendisi de mi köleydi o zaman?

Bir şey diyorlardı, ne diyorlardı ki?

“Korkma, burada güvendesin”

Evet, ne dediklerini bilmiyorlardı. Haydutların arasında nasıl güvende olacaktı ki?

“Haydutlar?” dedi sadece. Sonra daha bir korktu, belki kendilerine haydut denmesini sevmiyordu haydutlar?

“İdham’dasın. Burada haydutlar yok”

“İdham”da mı?” demek ki hepsi bir rüyaydı, İdham’dan hiç ayrılmamıştı, gözü kararmış bayılmış olmalıydı. Bunu duyunca sakinleşti, kalp atışı yavaşladı hatta gülmeye başladı.

“Ne rüyaydı be” diye söylendi dahi.

“Bir şey ister misin?” diye sordu Çareciler.

“Yok” dedi ama yüzünü yıkamaya ihtiyacı olduğunu hissetti. “Çeşme nerede?” diye sordu. Gösterdiklerinde ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı olduğu belli oldu. Ne olmuştu ki kendisine, bir hastalığa yakalanmış olmalıydı. Çeşmenin başına gelirken

“acaba hocasının söyledikleri de rüyada mıydı?” diye düşünüyordu.

Çeşmeye eğildiği sırada ise sol elmacık kemiğinden şakağına kadar uzayan dövmeği görünce tekrar bayıldı...

